

- Остави, синко, ами си пригответи урока - настоя майката, като седна на земята пред чекръка. - Ти хапна ли вече?

Васил не отговори, за да не се издаде, че е оставил своята част от хляба за домашните. Той се надяваше, че днес като е дежурен ще получи къшей хляб и паница чорба от жената на даскала.

Дежурството на учениците се състоеше в това: да копаят лозето на даскала, да му метат двора, да чистят нивите му от плевел, да косят ливадите, да тимарят, поят и пасат магарето му.

След миг весела песен се издигна в тясното дворче на Гинината къщурка. Васил тръгваше за килията на даскала. По пътя ~~явно~~ той прескачаше локвите, премятам се през плетичката на другарите си и ги дигаше от сън. Пъргавото му тяло не знаеше нито час почивка. Той винаги се движеше, пееше, играеше. Светлите му очи блестяха в радостна усмивка. Винаги доволен, винаги услужлив, Васил бе и пръв ученик на даскала.

Прозорливата майка най-напред бе открила будния ум на сина си и горещото му желание да се учи. Затова бе увеличила труда си, за да плати на даскала условените пет гроша възнаграждение. Тя мечтаеше Васил да стане поп, учител или иконописец.

По пътя Васил срещна три малки турчета. Отдалече те започнаха да го замерят с камъни.

- Вижте го, вижте го, ходи на училище, пък лактите му скъсани! - почнаха да го закачат те.

Васил прехапа устни и отмина. Не искаше да дава воля на гнева си. Погледна само неволно лактите си и въздъхна. Не, те не бяха скъсани, само закръпени, прилично, чистичко. И той продължи мълчаливо пътя си. Насърдени от това, турчетата, които бяха три и мислеха, че могат да премерят силите си с най-якото момче в града, отново почнаха да го дразнят:

- Надува се, не ни отговаря, пък майка му насуква чуждата прежда!